

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: Městská část Praha 5
se sídlem Praha 5, náměstí 14. října 1381/4
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
se sídlem Brno, Údolní 567/33

**proti
žalovanému:** Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

za účasti: 1) EKOSPOL a.s., IČO: 46508376
se sídlem Meziměstí, 5. května 90
2) Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO: 00005886
se sídlem Praha 9, Sokolovská 42/217

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2022, č. j. MHMP 2109932/2021,

takto:

- I. Žaloba proti výroku I. napadeného rozhodnutí se odmítá.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo výrokem I. podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné odvolání spolku Za lepší Barrandov z. s., IČO: 03166929, směřující proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 15. 11. 2020, č. j. MC05 179388/2020, sp. zn. MC05/SÚ/2615/2016/Vo/Hl.p.1184/37. Uvedeným rozhodnutím byla k žádosti společnosti EKOSPOL a.s., IČO: 63999854, (dále jen „stavebník“) umístěna na pozemcích uvedených v tomto rozhodnutí stavba nazvaná „Obytné domy Werichova“. Výrokem II. žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu k odvolání žalobkyně změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upravil podmínku č. 17 c) tohoto rozhodnutí a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala nedostatečné posouzení dopravního řešení záměru a rovněž neadekvátní vypořádání příslušné námitky žalobkyně. Uvedla, že namítala nevyhovující dopravní napojení záměru, které souvisí s nevhodností nově navrženého parkoviště pro 11 automobilů a křížení automobilů s tramvajovou tratí. Tvrdila, že dopravní napojení záměru bylo pozměněno v dokumentaci záměru datované k 3/2019 bez toho, aniž by tato změna byla s žalobkyní projednána. Stavebník si přitom musel být vědom, že žalobkyně v té době připravovala několik změn územního plánu hl. m. Prahy (konkrétně změny Z 2929/00, Z 3012/09 a Z 3833/00), u nichž se snažil koordinovat plánované využití svého území s předmětným záměrem.
3. Konkrétně žalobkyně namítala:
- nesoulad záměru s územní studií „Územní studie Nový Barrandov“ (dále jen „územní studie“). Uvedla, že správní orgány námitku nesouladu záměru s územní studií posoudily pouze tak, že územní studie je podkladem pro změny územního plánu hl. města Prahy, které dosud nebyly schváleny, a proto nejde o závazný podklad pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Podrobněji se hrozbou negativního ovlivnění dopravy záměrem nezabývaly. Namítala, že se správní orgány měly s územní studií vypořádat jako s jakýmkoliv jiným podkladem a pokud tak neučinily, jednaly v rozporu se zásadou materiální pravdy. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7 As 30/2020-34, a ze dne 18. 2. 2021, č. j. 9 As 164/2020-32. Dle žalobkyně je požadavek na přepracování záměru legitimní s ohledem na potřebu koordinace využití území.
  - nedostatky řešení připojení záměru na veřejnou komunikaci. Uvedla, že navržené uspořádání zásadně změnilo podmínky v křižovatce ul. Werichova – ul. Wassermanova, zejména z hlediska stanovení přednosti v jízdě, pozice jednotlivých vozidel v křižovatce a rozhledových poměrů. Tvrdila, že předložená dokumentace se

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

změnou (posunutím napojení nové komunikace směrem na východ) vůbec nezabývala, respektive ji nijak nedoložila. Dokumentace záměru tedy nepředstavuje plnohodnotný poklad pro vydání rozhodnutí o připojení řešené komunikace. Dle žalobkyně nejsou dodrženy požadavky na rozhled v křižovatce podle ČSN 736102 a ČSN 736110 a dochází k zakrytí rozhledu zaparkovanými vozidly v ul. Wassermanova a samotným terénem v okolí křižovatky, což představuje trvalou překážku v rozhledu v křižovatce. Tuto vadu žalobkyně označila za riziko z hlediska bezpečnosti dopravy a požadovala zachování původního návrhu nebo přepracování stávajícího.

- nebezpečí v důsledku křížení tramvajové trati s trasou automobilové dopravy. Dle žalobkyně je navržený způsob křížení tramvajové trati s trasou automobilové dopravy po nové komunikaci nevyhovující, a to z důvodu nedostatečného zajištění rozhledů. Uvedla, že v přímém sousedství navrženého křížení se v západním směru nachází sloup trakčního vedení o průměru 0,4 m. Podle ČSN 736102 se jedná o překážku rozhledu, což není v dokumentaci záměru nijak řešeno. V dokumentaci záměru je sice vyhotoven rozhledový trojúhelník východním směrem, avšak pouze do prázdné mapy bez uvážení případných překážek rozhledu. Žalobkyně měla za to, že navržený způsob křížení je v rozporu s ČSN 736102, neboť splnění požadavku rozhledu v místě křížení není zcela průkazné.
- rozpory v projektové dokumentaci týkající se řízení o dopravním připojení. Uvedla, že nebyla účastníkem řízení o připojení. Namítala, že v dokumentaci pro rozhodnutí o připojení nejsou průkazně doloženy parametry připojení nové jednosměrné komunikace vedené paralelně s tramvajovou tratí na ul. Miloše Havla a ani nové areálové komunikace severně od umísťovaných bytových domů. Rozhledy na těchto nových připojeních nejsou buď vůbec doloženy, nebo nejsou průkazné. Z uvedeného důvodu měla žalobkyně za to, že dokumentace netvoří dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí o připojení pro všechny řešené komunikace v rámci záměru. Dle žalobkyně není jasné, zda se rozhodnutí o připojení vztahuje na tato další připojení, či se jedná pouze o připojení na ul. Wassermanova – ul. Werichova. Stejně tak mělo dojít z důvodu zásadní změny stávajícího připojení ul. Wassermanova a Werichova k rozhodnutí o novém připojení, či alespoň o změně stávajícího připojení těchto komunikací. Žalobkyně rovněž namítala, že předložená dokumentace nebyla připravena autorizovanou osobou pro dopravní stavby. Autorizovaná osoba pro pozemní stavby vypracovala pouze obsah složky D.1.1/SO 101 komunikace, chodníky, která se však zabývá menší částí řešených komunikací v rámci záměru. Zbytek dokumentace byl vypracován autorizovanou osobou pro pozemní stavby, což je odlišná odbornost. Mezi dokumentací zpracovanou různými autorizovanými osobami jsou rozpory, spočívající v odlišném vyobrazení rozhledového trojúhelníku na výkresu D. 1.1.2.4 – situace – rozhledy + vlečné křivky, a to pro situaci výjezdu z nově navrhovaného parkoviště. Na výkresu situace C.5.4 je však uveden rozhledový trojúhelník o poloviční délce (pouze 35 metrů). Žalobkyně byla toho názoru, že uvedené vady mají za důsledek nekonzistenci podkladů pro vydání rozhodnutí o připojení a na základě nich nemělo být rozhodnutí o připojení vůbec vydáno.
- nedostatečné doložení průjezdnosti nové komunikace na křižovatce ul. Wassermanova – ul. Werichova ve směru k záměru. V dokumentaci nebyl řešen výjimečný průjezd nákladní soupravy délky 16,5 m pro směr z ul. Wassermanova – nová komunikace. V

dokumentaci zcela chybí průkaz pro průjezd běžných vozidel, např. svoz odpadu, vozidla IZS atd.

- nedostatky řešení dopravy v klidu. Namítala, že nově navrhované parkoviště a jeho napojení neodpovídá požadavku čl. 5.2.4.2.3 ČSN 736102, neboť navrhovaný poloměr kružnicového oblouku na výjezdu z parkoviště je pouze 1 m, ač podle normy má být minimálně 5 m. V úseku výjezdu z parkoviště je podle návrhu dopravního značení umožněn obousměrný provoz, což není ve stavebním řešení zohledněno a není prověřen průjezd a vzájemné vyhnutí vozidel. Nadto navržený úhel mezi ul. Werichova a novým parkovištěm je kolem 46°, přičemž podle požadavků čl. 4.4.8. ČSN 736102 se má pohybovat v rozmezí od 75° do 105°.
  - nedostatky řešení dopravy v klidu. Tvrdila, že pro umístění nových chodníků, přechodů pro chodce a míst pro přecházení přes ul. Werichova, stávající parkoviště na pozemku parc. č. 1798/318 v k.ú. Hlubočepy a trasy budované tramvajové trati nejsou doloženy rozhledové poměry v souladu s ČSN 736110 (viz čl. 10.1.4.). Jedná se o zásadní nedostatek dokumentace záměru, díky kterému nemohlo dojít k dostatečnému prokázání realizovatelnosti a bezpečnosti provozu záměru.
  - nezákonnost podkladového rozhodnutí a závazných stanovisek dotčených orgánů na úseku dopravy. Dle žalobkyně v závazných stanoviscích příslušných správních orgánů (závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 5, odbor dopravy, ze dne 4. 7. 2019. (dále jen „stanovisko Prahy 5“), které bylo změněno závazným stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy, odboru pozemních komunikací a drah, dne 3. 5. 2021, č. j. 600663/2021/O4/LO (dále jen „změnové stanovisko“), a sdělení Ministerstva dopravy ze dne 3. 12. 2021, č. j. MD-37040/2021-930/4) nejsou namítané problémy záměru řešeny. Změnové stanovisko odkazovalo v odůvodnění na stanovisko Policie České republiky ze dne 23. 7. 2019, č. j. KRPA-199948-2/ČJ-2019-0000DŽ, přičemž stanovisko Prahy 5 odkazovalo na stanovisko Policie České republiky ze dne 31. 7. 2019, č. j. KRPA-275455-1/ČJ-2019-0000DŽ (dále jen „druhé stanovisko Policie ČR“). Změnové stanovisko dále odkazuje na rozhodnutí o připojení, které však bylo vydáno až po změnovém stanovisku. Žalobkyně namítala, že změnové stanovisko není zcela průkazné, neboť se odvolávalo na neplatná nebo vzájemně se překrývající a odporující stanoviska a vyjádření. Současně nelze zjistit, k jaké verzi dokumentace se jednotlivá stanoviska a rozhodnutí vztahují. Změnové stanovisko je dle žalobkyně zmatečné a nepřezkoumatelné. Stanoviskem Policie ČR byl vysloven souhlas se záměrem za podmínky dodržení příslušných ustanovení ČSN 736102, 736110, 736056, 736058 a vyhlášky č. 398/2009 Sb. Žalobkyně odkázala na výše uvedenou argumentaci, podle které nebyly splněny podmínky ČSN 736102. Žalobkyně opakovaně ve správním řízení uplatňovala námitky, avšak ani stavební úřad, ani žalovaný se jimi nezabývali.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala nedostatečné posouzení záměru z hlediska zvýšeného hluku, které souvisí s problematikou dopravního řešení záměru. Podkladem napadeného rozhodnutí byla Hluková studie zpracovaná Ing. Janou Barillovou, z července 2015 (revize 2) [dále jen „hluková studie“], na kterou navazuje Doplněk hlukové studie z dubna 2017 (dále jen „doplněk hlukové studie“) a dvě vyjádření zpracovatelky studie z června a října 2019 (dále jen „vyjádření k hlukové studii“). Hluková studie obsahovala krátkodobý a dlouhodobý výhled. V krátkodobém výhledu bylo hodnoceno odlišné uspořádání komunikací, než jaké bylo v konečné verzi záměru navrhováno, zejména zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

chybí křížení nové komunikace a tramvajové trati. Doplněk hlukové studie obsahuje pouze dlouhodobý výhled, přičemž krátkodobý zůstal nezměněn. Z tohoto důvodu nebyl hodnocen reálně umísťovaný záměr, ale záměr se starým stavem navrhovaných komunikací, podle kterého je ul. Werichova vedena pouze jižně od tramvajové trati. Skutečná podoba záměru byla doplněkem hlukové studie hodnocena pouze z dlouhodobého výhledu. Obecně hluková studie zanedbala kumulovaný dopad záměru s dalšími, již povolenými nebo dokončenými stavbami v území, a to v krátkodobém i dlouhodobém výhledu. Provedené výpočty nepočítají s žádnou další výstavbou v území, např. zástavba okolo ul. Hugo Haase, Golové, atd.

5. Hlukové výpočty byly provedeny na základě kartogramů intenzit dopravy z října 2015, poskytnutých Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy, obsažených v příloze č. 3 doplněku hlukové studie. Z kartogramů vyplývá, že uvažují v dlouhodobém horizontu s realizací řady komunikací v širším území, které podstatně mění směřování dopravy. Ze srovnání s výslednou hlukovou mapou obsaženou v příloze č. 2 doplněku hlukové studie žalobkyně dovodila, že se hluková studie těmito relevantními skutečnostmi nezabývala a zpracovaná hluková mapa neodpovídá uvažovanému stavu území dle platného územního plánu, zejména chybí jednotlivé komunikace, které jsou doloženy v rámci kartogramů. V důsledku toho jsou provedené hlukové výpočty v rozporu s kartogramy a není zřejmé, jaký stav hluková studie v konečném důsledku popisuje. Podle žalobkyně je hluková studie neprokazatelná, zmatečná a nepřezkoumatelná. Tyto vady nebyly zhojeny ani vyjádřením zpracovatelky hlukové studie ze dne 11. 6. 2019, když rozpor faktického stavu a ani nulový dopad změny na hodnocené území není doložen.
6. Výše uvedené vady hlukové studie považovala žalobkyně za zásadní pochybení správních orgánů. Správní orgány si měly vyžádat aktualizaci hlukové studie na základě relevantních dat (dopravní studie), které měly reflektovat umísťovaný stav komunikací i jiných povolených staveb v území. Hluková studie je v rozporu s reálně navrhovaným stavem komunikací. Ze stejných důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud označil jako neplatné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 4. 11. 2019, č. j. HSHMP 57230/2019, a jemu předcházející stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 18. 7. 2018, č. j. HSHMP33561/2018, ze dne 14. 6. 2017, č. j. HSHMP63765/2016, a ze dne 22. 1. 2016, č. j. HSHMP2805/2016, jelikož vychází z neplatné a věcně vadné hlukové studie.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.
8. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že územní studie nebyla pro žalovaného závazná a byla schválena až poté, co stavebník přepracoval dokumentaci v řízení, které bylo zahájeno dne 29. 4. 2016. Stavební úřad posuzuje žádost tak, jak byla podána a nemůže požadovat po stavebníkovi změnu žádosti jen proto, že jiný účastník řízení navrhuje lepší řešení. Stavební úřad i žalovaný dospěli k závěru, že navržený záměr je přípustný a o zjištěném skutkovém stavu nejsou pochybnosti, proto vydali příslušná rozhodnutí. Požadavky územní studie lze vymáhat až poté, co jsou naplněny formální požadavky stanovené zákonem.
9. K tvrzeným nedostatkům řešení připojení záměru na veřejnou komunikaci žalovaný uvedl, že žalobkyně neuplatnila tyto námitky v odvolání. Žalovaný proto vycházel z pravomocného rozhodnutí o připojení, jehož podkladem bylo druhé stanovisko Policie ČR. Žalobkyně mohla podat podnět k přezkoumání rozhodnutí o připojení. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

žalovaného soudní přezkum samostatného pravomocného rozhodnutí o připojení v rámci této žaloby není možný. Podklady pro rozhodnutí o připojení žalovaný neposuzoval, neboť je neměl k dispozici a nejsou ani povinnou přílohou k žádosti. Stavební úřad posuzoval část dokumentace DUR – C/SO 101, která byla vypracována autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby. V porovnání se situací uvedenou v rozhodnutí o připojení je zde pouze rozdílná délka rozhledového trojúhelníku, kdy v dokumentaci k územnímu rozhodnutí je jeho délka dvojnásobná, značí tedy lepší výsledek. Ostatní parametry a umístění komunikací jsou stejné. Většina námitek prvního žalobního bodu směřuje proti rozhodnutí o připojení, které bylo samostatně přezkoumatelné a pro stavební úřad a žalovaného bylo závazné.

10. K namítané nezákonnosti závazných stanovisek na úseku dopravy žalovaný uvedl, že žalobní námitky se neshodují s námitkami uplatněnými v odvolání, a proto se jimi nemohl zabývat. Žalovaný podle § 149 správního řádu postoupil závazné stanovisko silničního správního orgánu na základě odvolacích námitek nadřízenému správnímu orgánu. Nadřízený správní orgán změnil závazné stanovisko tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Závazné stanovisko bylo posouzeno na základě podnětu žalobkyně i Ministerstvem dopravy. Závěr žalobkyně o tom, že je nesprávně interpretována časová posloupnost jednotlivých závazných stanovisek, jejich platnost a neplatnost a že jsou zaměňována, vyplývá dle žalovaného z neznalosti žalobkyně o důvodech jejich vydání. Žalovaný uvedl rekapitulaci procesu získání a změn závazných stanovisek s tím, že neexistovala překážka, pro kterou by se stanovisko Prahy 5 ve znění změnového stanoviska stalo neplatné. Současně nebyl důvod, aby žalovaný nezahrnul do podmínek napadeného rozhodnutí podmínky stanovené ve stanovisku Policie ČR, ačkoli byly stanoveny duplicitně, neboť jejich stanovení je pro žalovaného závazné. Takto stanovené podmínky nebyly v rozporu s dokumentací pro územní rozhodnutí.
11. K námitce druhého žalobního bodu žalovaný předně uvedl, že námitka nebyla součástí odvolacích námitek žalobkyně a tudíž se jí v napadeném rozhodnutí nezabýval. V rámci hlukové studie byly zpracovány dvě varianty. První se týkala provozu projektovaného záměru v rámci areálu (provoz stacionárních zdrojů hluku a provoz dopravy na účelových komunikacích). Druhá představovala výhledovou hlukovou studii bez/včetně realizace záměru hodnotící vliv automobilové dopravy na místních komunikacích a vliv tramvajové dopravy v krátkodobém a dlouhodobém výhledu.
12. Žalobkyně nesprávně komentuje obrázek č. 13 Výřez z grafické části hlukové studie, který se netýká krátkodobého výhledu, ale zhodnocení vlivu dopravního nárůstu z provozu záměru. Uspořádání komunikací není odlišné od dokumentace, ale obsahuje pouze provoz dopravy na vjezdech do garáží. Taktéž doplněk hlukové studie na straně 5 až 6 uvádí, že výhledově bude ul. Werichova v úseku podél záměru vedena jižně a severně od tramvajové trati tak, jak plánuje územní studie, které se žalobkyně dovolávala. Hluková studie tedy počítala s realizací tramvajové trati a následnými dopravními změnami. Závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy posoudilo záměr kladně. Žalovaný uvedl, že námitky druhého žalobního bodu nejsou ničím podloženy.
13. V replice ze dne 16. 5. 2022 žalobkyně k prvnímu žalobnímu bodu zopakovala, že si je vědoma skutečnosti, že územní studie není závazná, avšak stále se jedná o podklad, který je nezbytné při rozhodování o změnách v území zohlednit a náležitě se s ním vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Žalobkyně k podpoře svého tvrzení odkázala na komentářovou literaturu ke stavebnímu zákonu. Žalobkyně trvala na tom, že územní studie měla být

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zohledněna a řádně vypořádána. Pokud by tak žalovaný učinil, dospěl by k závěru o nevyhovujícím způsobu řešení napojení záměru na komunikaci.

14. Žalobkyně rozporovala názor žalovaného, že v rámci této žaloby nemůže soud přezkoumávat rozhodnutí o připojení z důvodu, že se jednalo o samostatně přezkoumatelné rozhodnutí. Povinností správních orgánů je zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obecná formulace odvolacích námitek neznámá, že se jimi žalovaný nebude náležitě zabývat a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je náležitě nevypořádá. Žalobkyně v odvolání namítala nedostatečné řešení dopravního napojení záměru a negativní vlivy na životní prostředí, pod které spadá také přílišné hlukové zatížení dotčeného území. Žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44. Žalovaný nesplnil svou povinnost a zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Proto žalobkyně v žalobních námítkách své obecné odvolací námítky rozvinula a konkretizovala. Žalovaný se měl v napadeném rozhodnutí zabývat také otázkou případných skutkových a právních pochybení v podkladových stanoviscích na úseku dopravy a hygieny.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila.
17. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
18. Prvně soud odmítl žalobu proti výroku I. napadeného rozhodnutí, neboť ve vztahu k tomuto výroku byla žaloba podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Výrok I. napadeného rozhodnutí se týká výlučně spolku Za lepší Barrandov z.s., IČO: 03166929, se sídlem Praha 5, Voskovcova 1075/61, nikoliv žalobkyně, neboť uvedeným výrokem bylo odvolání uvedeného spolku zamítnuto jako opožděné. Protože se první výrok napadeného rozhodnutí nikterak nedotýká práv a povinností žalobkyně, a tedy žalobkyně jím nemohla být nikterak zkrácena na svých právech, nezbylo soudu než žalobu proti I. výroku napadeného rozhodnutí odmítnout.
19. K prvnímu žalobnímu bodu, konkrétně k žalobní tvrzezení nesouladu s územní studií, soud předně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 263/2015 – 38, uvádí, že územní studie je dle § 25 stavebního zákona jedním z územně plánovacích podkladů a ověřuje možnosti a podmínky změn v území a slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území. Územní studie je tedy neopominutelným podkladem, který musí být zohledněn v územním řízení, avšak tato studie není dle stavebního zákona závazná. Územní studii lze považovat za závaznou tehdy, jestliže dojde k jejímu promítnutí do územního plánu. Fakticky však ani tehdy územní studie sama závazná není a její „status“ je dán právě souladem se závazným územním plánem. V projednávaném případě není mezi stranami sporu o tom, že předmětná územní studie nebyla do územního plánu promítnuta, když příslušná změna územního plánu nebyla až do dne vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

napadeného rozhodnutí schválena. Jak správně žalovaný uvedl, předmětná územní studie tak nebyla pro vydání napadeného rozhodnutí závazná.

20. Dále soud považuje za důležité zdůraznit, že s ohledem na znění § 90 písm. a) stavebního zákona považuje při rozhodování o umístění stavby za rozhodnou úpravu územně plánovací dokumentací. Územní studie je však toliko územně plánovacím podkladem, nejedná se tedy o územně plánovací dokumentaci. Otázkou souladu umísťovaného záměru s vydanou územně plánovací dokumentací se prvostupňový orgán obsáhle zabýval na straně 17 až 22 prvostupňového rozhodnutí, přičemž odpovídajícím způsobem odůvodnil, na základě jakých konkrétních skutečností a důvodů dospěl k závěru, že umísťovaný záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací. Proti tomuto posouzení žalobkyně neuplatnila žádnou výhradu.
21. Konečně soud uvádí, že žalobkyně námitku vztahující se k předmětné územní studii v průběhu správního a soudního řízení uplatnila toliko v obecně rovině. Konkrétně v podaných námitkách se žalobkyně omezila na konstatování, že *„Navržené řešení v případě realizace znehodnocuje dopravní koncepci a komplikuje budoucí napojení dalších záměrů v území, resp. budoucí křižovatku ulic Werichova s výhledově připravenou komunikací napojující území severně od posuzovaného záměru a dále poškozují charakter dotčené lokality a odporuje běžným urbanistickým zásadám.“* a že *„Řešení napojení obslužné komunikace na Werichovu vytváří v křížení s tramvajovou tratí nelogický oblouk, je komplikované, z hlediska urbanistické koncepce vytváří překážku v území a negativně determinuje jeho budoucí rozvoj“*. V podaném odvolání pak žalobkyně opakovaně poukazovala na svůj požadavek na přepracování dopravního řešení. V žalobě žalobkyně pouze namítala, že dopravní řešení není v souladu s předmětnou územní studií. Z výše uvedeného vyplývá, že z námitek žalobkyně tak, jak byly uplatněny v průběhu správního a soudního řízení, není zřejmé, v jakých konkrétních skutečnostech žalobkyně shledala rozpor umísťovaného návrhu a předmětné územní studie. Obsah uplatněných námitek žalobkyně v průběhu správního řízení pak spíše nasvědčuje tomu, že žalobkyně považovala dopravní řešení umísťovaného záměru za nevhodné, nikoliv za nesouladné s předmětnou územní studií. Uvedenému pak odpovídá i konstatování žalobkyně v podané žalobě, že navržené dopravní řešení je nevyhovující. K tomu soud uvádí, že stavební úřad je povinen posuzovat žádost o umístění stavby tak, jak byla podána ze strany stavebníka, a to z hledisek daných § 90 správního řádu. Jinými slovy stavební úřad je v rámci územního řízení povinen zabývat se otázkou souladu umísťovaného záměru s územně plánovací dokumentací, nikoliv však jeho vhodností. Zároveň stavební úřad není oprávněn po stavebníkovi požádat přepracování návrhu jen z důvodu, že jiný účastník řízení má za to, že existuje vhodnější řešení.
22. Za uvedeného stavu věci soud považuje vypořádání zcela obecné námitky žalobkyně spočívající v tvrzeném nesouladu s předmětnou územní studií ze strany správních orgánů za dostatečné. Správní orgány totiž nejprve poukázaly na nezávažnost předmětné územní studie a dále na časovou posloupnost, kdy územní studie byla schválena, až poté kdy byla provedena změna dopravního připojení a stavebnímu úřadu byla předložena odpovídající souhlasná závazná stanoviska vztahující se k dopravnímu řešení. Žalovaný pak ve vztahu k předmětné studii výslovně konstatoval, že *„[V] situačních výkresech záměru je nadto zakresleno možné výhledové komunikační řešení v případě dalšího rozvoje území na severní straně od tramvajové tratě, které je s uvedenou studií v souladu. Toto výhledové řešení není s umístěním záměru, tak jak je povolen, do budoucnosti v kolizi, znamenalo by to přeložení části komunikace do jiné trasy, což je pro budoucí utváření území možné“*. Následně žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

uzavřel, že navržený záměr není v rozporu s navrženými změnami územního plánu (změna Z 2929/00 a Z 3012/00), pro které je předmětná územní studie podkladem. Rovněž proti tomuto závěru žalovaného neměla žalobkyně žádných výhrad.

23. Protože žalobkyně v podané žalobě neuplatnila žádnou konkrétní výtku, ze které by vyplýval nesoulad umísťovaného záměru s územním plánem, případně předmětnou územní studií nemá soud žádný důvod odchýlit se od závěru žalovaného uvedeného v napadeném rozhodnutí. Na uvedeném závěru pak odkaz žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7 A 30/2020-3, a ze dne 18. 2. 2021, č. j. 9 As 164/2020-32, nemohou nic změnit. Jestliže žalobkyně měla za to, že umísťovaný záměr není v souladu s územní studií, měla tyto námitky konkrétně formulovat. Soud není oprávněn námitky žalobkyně jakkoliv dovozovat.
24. K výtkám žalobkyně směřujícím proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru dopravy, ze dne 5. 8. 2019, č. j. MC05 178008/2019/ODP/Kov, kterým byl podle § 10 odst. 1 a 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, připojen pozemek parc. č. 1184/59 k. ú. Hlubočepy na komunikaci Werichova, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, soud sděluje, že toto rozhodnutí je v projednávaném případě rozhodnutím konečným, nikoliv pouze podkladovým rozhodnutím napadeného rozhodnutí. K tomuto závěru soud dospěl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019-103. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„rozhodnutí o povolení připojení dle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích může být rozhodnutím konečným (nikoliv toliko podkladovým), neboť sjezdy či nájezdy na pozemní komunikace nevyžadují formu územního rozhodnutí, stavebního povolení či jiného opatření [viz § 79 odst. 2 písm. i) a § 103 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Subjekty dotčené tímto rozhodnutím proto nelze odkazovat na následná rozhodnutí o povolení připojení, neboť tato řízení nemusí nutně proběhnout, případně v nich nemusí mít možnost hájit svá práva (srov. krajským soudem uvedené rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2013, č. j. 9 As 134/2012 – 28, či ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 139/2014 – 26). Zároveň je třeba zdůraznit, že otázky vhodnosti připojení k pozemní komunikaci a bezpečnosti provozu jsou primárně předmětem řízení o povolení připojení k pozemní komunikaci, nikoliv až případného územního či stavebního řízení, v nichž se řeší spíše konkrétní podoba plánovaného připojení. Možné námitky týkající se negativního dopadu připojení na bezpečnost a plynulost provozu v dané lokalitě je tak možno nejefektivněji uplatnit právě v řízení o povolení sjezdu podle zákona o pozemních komunikacích“* (zdůraznění provedl zdejší soud). Rovněž v projednávaném případě žalobkyně uplatňovala zejména výtky týkající se bezpečnosti připojení. Protože rozhodnutí o připojení není v projednávaném případě subsumovaným správním aktem, když se jedná o konečné a soudem samostatně přezkoumatelné rozhodnutí, nejsou výtky žalobkyně uplatněné proti tomuto rozhodnutí v projednávaném případě relevantní. Na uvedeném závěru nemůže dle náhledu soudu nic změnit skutečnost, že žalobkyně nebyla účastnicí předmětného řízení. Žalobkyně totiž disponovala prostředky obrany (např. správní žaloba), které ke své obraně mohla využít, což však žalobkyně neučinila. Případná soudní ochrana práv tak žalobkyni nebyla odepřena. Protože rozhodnutí o připojení není v projednávaném případě podkladovým rozhodnutím napadeného rozhodnutí, se soud námitkami žalobkyně, které směřují proti tomuto rozhodnutí (zejména námitky týkající se nedostatků řešení připojení záměru na veřejnou komunikaci, rozporu v projektové dokumentaci k rozhodnutí o připojení, tvrzení, že tato dokumentace nebyla zpracována autorizovanou osobou, apod.), nezabýval. Pro úplnost soud uvádí, že dle výroku prvostupňového rozhodnutí je

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

komunikace Miloše Havla realizována v rámci projektu „Výhledy Barrandov“ (viz rovněž Souhrnná technická zpráva strana 20).

25. Nad shora uvedené soud doplňuje, že dokumentace, která byla podkladem k vydání napadeného rozhodnutí a která je obsažena ve složce C/SO 101, je zpracována Ing. Štěpaníkem, autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby. Dále pak soud uvádí, že při porovnání dokumentace připojené k rozhodnutí o připojení a dokumentace předložené stavebníkem v rámci územního řízení zjistil jedinou odlišnost, a to v rozhledovém trojúhelníku, kdy v dokumentaci k územnímu rozhodnutí je délka tohoto trojúhelníku větší (70 m), a tedy rozhledové poměry jsou příznivější než v rozhodnutí o připojení. Zbývající parametry, včetně umístění jsou však totožné. Uvedená odlišnost nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, když dle výroku napadeného rozhodnutí je závazné rozhodnutí o připojení (viz podmínka 17 c).
26. K výtkám žalobkyně týkajícím se nebezpečnosti umísťovaného záměru v důsledku křížení tramvajové trati s trasou automobilové dopravy, dále nedostatků řešení dopravy v klidu a nedostatků řešení pěší dopravy, soud sděluje, že podstata námitek žalobkyně spočívá v rozporování splnění příslušných ustanovení norem umísťovaného záměru, zejména normy ČSN 736102 a ČSN 736110. K těmto námitkám soud odkazuje na výrok prvostupňového rozhodnutí ve spojení s výrokem napadeného rozhodnutí. Uvedenými výroky byl předmětný záměr povolen (umístěn) pouze při splnění podmínek stanovených v těchto výrocích. Konkrétně tak pro stavbu byla na podkladě § 9 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, stanovena podmínka 17 písm. d) prvostupňového rozhodnutí, jež zapracovává požadavky uplatněné Policií ČR. Podle této podmínky byl záměr povolen výlučně za situace, že budou dodržena příslušná ustanovení norem ČSN 736102, ČSN 736110, ČSN 736056, ČSN 736058 a vyhlášky č. 398/2009 Sb. (první bod) a dále že v rozhledových trojúhelnících připojení nesmí být ani v budoucnu umístěny žádné překážky vyšší než 0,75 m nad úroveň jízdního pruhu, pásu i sjezdu. Za přípustné označil stavební úřad ojedinělé překážky o šířce do 0,15 m ve vzájemné vzdálenosti větší než 10 m (VO, dopravní značení, strom, apod.) [třetí bod]. Zároveň soud připomíná, že dle podmínky 19 prvostupňového rozhodnutí byla stanovena povinnost stavbu koordinovat s prodloužením tramvajové trati Holyně Slivenec. Vzhledem ke skutečnosti, že na základě rozhodnutí o umístění stavby bude teprve vypracována dokumentace ke stavebnímu povolení, která musí splňovat všechny podmínky stanovené prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím, přičemž správní orgány v projednávaném případě jednoznačně stanovily podmínky umístění záměru a nutnosti dodržení příslušných ČSN, považuje soud námitky žalobkyně za nedůvodné. Výrok rozhodnutí totiž tvrzením žalobkyně nespokojí žádnou oporu.
27. Nedůvodnou soud shledal námitku nedostatečného doložení průjezdnosti navrženým připojením. K uvedené námitce soud uvádí, že jestliže žalobkyně tvrdí, že je doložena průjezdnost nákladní soupravy pro oba směry Werichova – nová komunikace, pak dle soudu nutně musí být splněna podmínka průjezdnosti Wassermanova – nová komunikace. Ulice Wassermanova se totiž připojuje právě na ulici Werichova a z ní ústí do nové komunikace. Splnění podmínky průjezdnost v ulici Werichova – nová komunikace v obou směrech tak implikuje splnění podmínky průjezdnosti ulice Wassermanova – nová komunikace. Ulice Wassermanova má totiž při vjezdu do nové komunikace mnohem menší zakřivení než při vjezdu na tuto novou komunikaci z obou směrů ulice Werichova.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Skutečnost, že průjezd napojení Werichova a Wassermanova byl prověřován vlečnými křivkami nákladních vozidel délky 16,5 m (kamion) a vozidlem pro svoz odpadu délky 9,95 m pak vyplývá rovněž ze souhrnné technické zprávy (viz strana 21). K odkazu žalobkyně na výkres D.1.1/SO 101 s tím, že žalobkyni v podané žalobě učiněný výřez dokládá, že nebyl doložen průjezd vozidel danou oblastí, soud uvádí, že učiněný výřez znázorňuje toliko zájmovou oblast, přičemž doložení průjezdnosti vyplývá ze zbývajících zobrazení na daném výkresu.

28. K tvrzení žalobkyně, že není nijak doložena funkčnost upraveného parkoviště a dopad stavby na provoz na parkovišti, soud sděluje, že žalobkyně v podané žalobě neuvedla žádné ustanovení právního předpisu, na základě kterého dospěla k závěru, že součástí projektové dokumentace k územnímu řízení by měly být i jí tvrzené podklady. Stejně tak není z podané žaloby zřejmé, proč by předmětné parkoviště nemělo být funkční nebo jaký negativní dopad má stavba na provoz parkoviště. Prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byl stanoven minimální počet parkovacích míst umísťovaného záměru [viz podmínka 17 psím. d)], který je povinen stavebník dodržet, a jak soud uvedl výše, i podmínku dodržení příslušných norem ČSN. Soud pak má za to, že právní předpisy požadavek na předložení žalobkyní požadovaných dokumentů v rámci územního řízení nestanoví. S ohledem na uvedené neshledal soud námitku žalobkyně oprávněnou.
29. Soud nepřisvědčil námitce, ve které žalobkyně tvrdila nezákonnost podkladového rozhodnutí a závazných stanovisek dotčených orgánů na úseku dopravy. Uvedená námitka dle názoru soudu vychází z nepochopení důvodů vydání rozhodnutí o připojení a závazných stanovisek dotčených orgánů (Policie ČR, Úřad městské části Praha 4). S ohledem na výše uvedené soud rekapituluje, že napadenému rozhodnutí předcházely následující dokumenty: (1) Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, ze dne 5. 8. 2019, č. j. MC05 178008/2019/OEDP/Kov, o připojení. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě závazného stanoviska Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 31. 7. 2019, č. j. KRPA-275455-1/ČJ-2019-0000DŽ. (2) Závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 5 ze dne 4. 7. 2019, č. j. MC05 145645/2019/ODP/Kov, jako dotčeného orgánu, k projektové dokumentaci k územnímu řízení – „*Obytné stavby Werichova*“, konkrétně ke změně dopravního připojení. Toto stanovisko bylo následně k odvolání žalobkyně změněno závazným stanoviskem Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2021, č. j. MHMP-600663/2021/O4/Lo. (3) Závazné stanovisko Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, jako dotčeného orgánu, ze dne 23. 7. 2019, č. j. KRPA-199948-2/ČJ-2019-0000DŽ.
30. Námitku žalobkyně, podle které je stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2021, č. j. MHMP-600663/2021/O4/Lo, neprůkazné, neboť se odvolává na neplatné či vzájemně překrývající a odporující stanoviska, neshledal soud důvodnou. Žalobkyně v podané žalobě neuvedla, na základě jakých skutečností a důvodů považuje předchozí stanoviska Úřadu městské části Praha 5 nebo Policie ČR za neplatné či odporující. Soud tak přezkoumal námitku žalobkyně obecně tak, jak byla uvedena námitka vznesena, přičemž vytýkané nedostatky neshledal. Věcí soudu pak není na námitky žalobkyně jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. Závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy a Policie ČR ze dne 23. 7. 2019 nemají omezenou platnost, přičemž v jejich znění soud rozpory neshledal. Navíc závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy odkazuje jak na rozhodnutí o připojení, tak na závazné stanovisko Policie ČR ze dne 23. 7. 2019. Rozhodnutí o připojení pak bylo omezeno na dobu 2 let od nabytí právní moci, tj. od 31. 8. 2019, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ve stanovené lhůtě. Veškeré podklady se pak váží k revizi dokumentace k územnímu řízení, která byla provedena v březnu 2019 (3/2019), což vyplývá buď přímo z textu uvedených dokumentů, případě z příložené dokumentace. Konečně závěry závazných stanovisek byly promítnuty do příslušných podmínek, za kterých byl záměr umístěn [viz podmínka 17 c) a 17 d)].

31. Ke druhému žalobnímu bodu, ve kterém žalobkyně namítala nedostatečné posouzení záměru z hlediska zvýšeného hluku, soud poukazuje na princip subsidiarity soudní ochrany (viz § 5 s. ř. s.). Podle tohoto principu je účastník řízení povinen nejprve vyčerpat všechny prostředky ochrany, které má k dispozici v rámci veřejné správy, přičemž tyto prostředky není možné pominout. Teprve následně může účastník usilovat o poskytnutí soudní ochrany ze strany moci soudní. Žalobkyně v podané žalobě pod druhým žalobním bodem rozporovala závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 4. 11. 2019, č. j. HSHMP 57230/2019, a rovněž hlukové studie, na základě kterých bylo předmětné stanovisko vydáno. Žalobkyně však v průběhu správního řízení vůči stanovisku hygienické stanice, respektive vůči hlukovým studiím, na jejichž podkladě bylo stanovisko vydáno, nevznesla žádné námitky, když první výtky byly uplatněny až v podané žalobě. Výtky vůči závaznému stanovisku hygienické stanice nebyly vzneseny ani jiným účastníkem předmětného územního řízení. V důsledku toho existuje pouze „prvostupňové“ stanovisko dotčeného orgánu, které nebylo podrobeno přezkumu nadřízeného orgánu. V projednávaném případě je tak nastalá situace obdobná stavu, kdy žalobce nevyčerpá řádné opravné prostředky proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a napadne ho správní žalobou. V takovém případě by však soud žalobu odmítl.
32. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2017, č. j. 2 As 262/2017-25, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebylo-li proti rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu podáno odvolání, nelze ho přezkoumat ani jako závazný podklad napadeného rozhodnutí, tj. v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Rovněž závazné stanovisko dle § 149 správního řádu soud přezkouvává v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., citovaný judikát lze tudíž na projednávaný případ užít analogicky. Ačkoli totiž proti závaznému stanovisku nelze podat samostatné odvolání, jak tomu bylo v případě dle citovaného rozsudku, fakticky se proti němu odvolání podává tak, že je nutné jej napadnout v rámci odvolání proti závazným stanoviskem podmíněnému správnímu rozhodnutí. Odvolání proti závazným stanoviskem podmíněnému správnímu rozhodnutí taktéž vyvolá vydání „odvolacího“ závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu.
33. Za uvedeného stavu věci má soud za to, že žalobkyně nevyčerpala prostředek ochrany, který jí nabízí § 149 odst. 5 správního řádu, tj. potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 4. 11. 2019, č. j. HSHMP 57230/2019, od nadřízeného správního orgánu, tedy Ministerstva zdravotnictví. Námitky žalobkyně směřující vůči závaznému stanovisku Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 4. 11. 2019, č. j. HSHMP 57230/2019, potažmo vůči podkladům tohoto stanoviska, tak soud považuje za nepřipustné.
34. I kdyby však soud námitky žalobkyně považoval za přípustné, jednalo by se o námitky nedůvodné. Jak vyplývá z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, konkrétně z hlukové studie, žalobkyní uváděný výřez z grafické studie (obrázek č. 13) se týká zhodnocení vlivu dopravního nárůstu z provozu obytného souboru, nikoliv krátkodobého výhledu, jak tvrdí žalobkyně. Uspořádání komunikací pak odpovídá dokumentaci předložené stavebníkem k územnímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

35. Z hlukové studie a jejího doplňku současně vyplývá, že bylo přihlédnuto i k plánované tramvajové trati (viz zejména kapitola 8.2 hlukové studie). Kartogramy použité pro účely výpočtů hlukové studie jsou obsaženy v příloze č. 4 hlukové studie. Z nich je zřejmé, že obsahují data o provozu jak na komunikaci vedené severně od záměru, tak i ul. Hugo Haase, která je vedena jižně od záměru mezi ul. Gollové a ul. Schránilovou, a to včetně části ul. Vítové. Kartogramy v příloze č. 3 doplňku hlukové studie jsou totožné s těmi v hlukové studii. Žalobkyně soudu nedoložila žádný podklad, na základě kterého by bylo možno dospět k závěru o nesprávnosti těchto údajů. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by kartogramy a následné výpočty nebraly v úvahu rozvoj v těchto dvou oblastech v okolí záměru. Z mapy v příloze č. 2 doplňku hlukové studie vyplývá, že byly vzaty v potaz i komunikace severně a západně od záměru. Strana 5 a násl. doplňku hlukové studie uvádí použití kartogramů zohledňujících všechny připravované záměry v daném okolí a současně na straně 23 a násl. hlukové studie je uvedeno i křížení s tramvajovou tratí, které je výslovně zmíněno v textu hlukové studie. Hlukové mapy, které tvoří přílohu č. 3 hlukové studie a přílohu č. 2 doplňku hlukové studie, zobrazují úrovně hluku na komunikacích v bezprostředním okolí záměru. Soudu pak není zřejmé, z jakého důvodu by měly být provedeny výpočty hlukové zátěže v oblasti ulice Hugo Haase, jak tvrdí žalobkyně. Nadto v doplňku hlukové studie jsou uvedeny úrovně hlukového znečištění i pro plánovanou ul. Gollové, jižně od záměru. I kdyby tak soud považoval námitky žalobkyně za přípustné, dospěl by k závěru, že tyto nebyly podloženy žádnými relevantními podklady, a jsou tedy spekulativní.
36. Doplňkem hlukové studie byl změněn pouze dlouhodobý výhled, nikoli krátkodobý. Ke změně krátkodobého výhledu v důsledku pozměnění připojení záměru na křižovatku ul. Werichova – ul. Wassermanova se zpracovatelka hlukové studie vyjádřila dne 11. 6. 2019 tak, že změna nebude mít dopad na okolní hlukově chráněnou zástavbu, ani na záměr. Následně zpracovatelka hlukové studie své vyjádření doplnila vyjádřením z října 2019 tak, že podle výpočtů nedojde k překročení hygienických limitů. Žalobkyně pak v podané žalobě neuvedla, z jakých konkrétních důvodů dovozuje, že by „pouhé“ posunutí nové komunikace východním směrem mělo negativní dopady na hlukové zatížení okolí. Současně z těchto podkladů je zjevné, že hluková studie počítala se změnou připojení záměru na křižovatku ul. Werichova – ul. Wassermanova.
37. Závěrem soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že rozhodl ve věci, se nezabýval v pořadí druhým návrhem žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 19. 10. 2022, neboť by to bylo nadbytečné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Prvním výrokem soud odmítl žalobu proti výroku I. napadeného rozhodnutí, neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
39. Druhým výrokem soud žalobu směřující do zbývajících výroku napadeného rozhodnutí, tj. do výroku II. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

41. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
Předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.